

AVE MARIA

STEV. (No.) 13.

JUNE 25th, 1921.

LETO (VOL.) VIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

NAZNANILO.

S tem se naznaja vsem Ameriškim rojakom da je naše podjetje, ki je last slovenskega katoliškega delavstva v Ameriki, stopilo v najboljšo direktno zvezo z najuglednejšimi in najzanesljivejšimi denarnimi zavodi v Jugoslaviji in tudi po vseh drugih državah v Evropi.

Naše podjetje si je nadelo nalogo že ob svojem početku, da bo služilo v dobrobit svojega naroda v naši novi domovini v Ameriki. Od prvega dne svojega početka pa do danes je to nalogo vršilo kar najbolj točno in zanesljivo. Skozi naše roke je romalo v vse dele Evrope na sto in sto tisočev dolarjev in vsaka pošiljatev je dospela na določeno mesto in se izplačala v primeri z drugimi najhitrejšimi in prejemniki niso imeli nikakih sitnosti ob prejemu denarja. To nam potrjuje na stotine pisem, ki smo jih prejeli od svojih rojakov od tu in iz domovine. Da nam pa bo mogoče našim rojakom v Ameriki služiti še bolje kakor do sedaj, zato smo stopili v zvezo, kakor smo že omenili, z najuglednejšimi denarnimi zavodi v Jugoslaviji, v zasedenem ozemlju, ki pripada sedaj po mirovni pogodbi Italiji in tudi drugod po vseh državah v Evropi.

Da smo stopili v te zveze nas je privedlo to, ker smo bili priča neštehtih prever in sleparij, ki so jih doživeli naši ljudje v Ameriki zadnje čase, ko so sedali na limanice in vabljive obljube raznih zakotnih agentov, ki so jemali od naših ljudi denar le iz izkoriščevalnih namenov.

Naše podjetje si je torej nadelo veliko nalogo delati za korist svojega naroda v Ameriki in ga tako obvarovati vsakih neljubih posledic pri pošiljanju denarja v staro domovino.

Zatorej rojaki! V Vaš lastni dobrobit bo, ako boste podpirali naše podjetje; prvič, pri nas boste našli najbolj točno postrežbo in drugič: obvarovali se boste prevar, ker mi Vam jamčimo za vsak cent, ki ga pošljete po nas kamorkoli.

Cene za pošiljatve denarja boste vedno našli v listu Edinosti in po njih se ravnajte kadar nam boste izročali denar, da ga pošljem v staro domovino ali že kamorkoli.

Za vse navodila pa se vselej obrnite na:

EDINOST.

1849 West 22nd Street

CHICAGO, ILL.

KADAR HOČETE POSLATI DENAR V DOMOVINO

tedaj se obrnite na podjetje Edinost in Vaš denar bo najhitreje v domovini.

* Mi pošiljamo denar v stari kraj in na vse druge kraje Evrope najceneje, najhitreje in najzanesljivejše.

Vsaka pošiljatev je zajamčena.

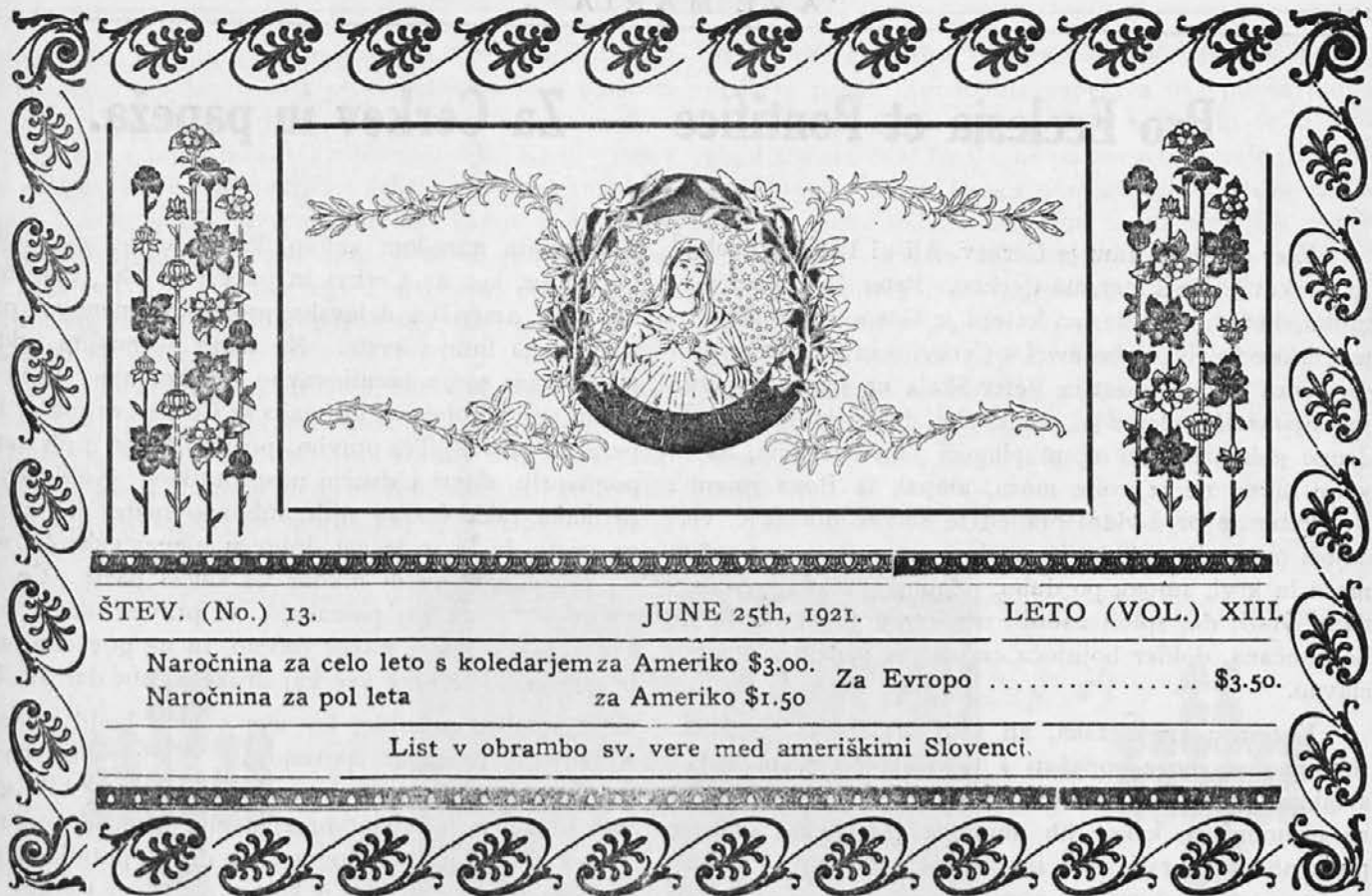
Zato je v Vašo lastno korist, ako se poslužujete pri pošiljanju denarja našega podjetja.

Vse pošiljatve naslovljajte na:

EDINOST
1849 West 22nd Street,
CHICAGO, ILL.

NOVI MOLITVENIKI DOSPELI IZ STAREGA KRAJA.

- "Pri Jezusu", zelo praktični žepni molitvenik za fante ali može... \$1.00
- "Presv. Rešnje Telo", krasna knjiga zelo primerna za naše žene..... 1.50
- "Sveta Družina", prekrasna mašna knjiga vezana v mehke platnice. Zelo priporočljiva za naše žene.. 1.50
- Lavretanske Šmarnice, Dr. Jožefa Jerše 1.50
- Mati Čudovita, Šmarnice, Dr. Jožefa Jerše 1.50
- Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca 1.00
- Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca, s zlato obvezo 1.50

ŠTEV. (No.) 13.

JUNE 25th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50.
Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

M. Elizabeta.

MATI.

Ko tiha noč zasede tron,
se v bajno luč zavije,
srebrnih zvezdic milijon
nad glavo ji zasiže.
A take zvezde kot si ti,
Marija, tam na nebu ni,
zvezda najlepša vseh zvezd.

Dehteče rože zro v nebo,
jih solnca žar napaja,
srebrnih kapljic sto in sto
jih lepša in pomlaja.
A take rože kot si ti,
Marija, svet še videl ni,
roža najlepša vseh rož.

Globine morske tajna moč
si bisere ustvarja,
ki v njih se lomi žarek vroč,
z lepoto jih ožarja,
a lepših biserov kot ti,
Marija, v srcu morja ni,
ti biser iz božjih rok.

Pro Ecclesia et Pontifice -- Za Cerkev in papeža.

H. B.

Kjer je Peter, tam je Cerkev. Ali ni Peter v grobu? In Cerkev? Ne Peter, ne Cerkev. Peter Jonov sin je v grobu, Peter — Skala, na katero je Gospod pozidal svojo Cerkev še živi in bo živel s Cerkvijo in Cerkev z njim do konca dni. Dinastija Peter-Skala ne izumrje. Ona je najstarejša plemiška, vladarska dinastija in bo vse druge pokopala, ker njeni plemiči "niso iz krvi, ne iz volje mesa, ne iz volje moža, ampak iz Boga rojeni". Sv. Peter je prvi vidni praded te slavne dinastije, vladajoči papež Benedikt njen zadnji potomec, zopet ne po mesu in krvi, ampak po duhu. Zadnji? Zadnji v dose-danji vrsti, da, sploh zadnji, ne, ker vrsta še ni in ne bo končana, dokler bojujoča cerkev ne preide v zmago-slavno.

Katera plemenitaška, ali tudi kraljevska, cesarska rodovina se more ponašati s tako slavno preteklostjo, s takimi pradedi, kakor ona? Katera ima take obljube za prihodnost, kakor jih ima ona? Nobena! Druge plemenitaške, kraljevske in cesarske rodovine, ki so mnogo pozneje stopile na pozorišče zgodovine, so že zginele z njenega ali komaj še životarijo v zadnjem potomcu in se bližajo grobu, Cerkvi in njeni dinastiji se tega ni bati. Ko bo o raznih slavnih, zdaj morda še močnih plemenitaških rodovinah, poročala le še zgodovina, ko bodo razne kraljevske in cesarske krone le še po muzejih oznanjale minljivost vsega posvetnega, bo papežka tijara še dičila glavo namestnika Kristusovega. Njena zunanja oblika se bo morda še spremenila, kakor se je že, a odnesel mu je ne bo noben vihar, kot mu je doslej ni.

A dasi je zgodovina plemstva, kraljevskih in cesarskih dinastij, zgodovina minljivosti, mejtem ko je zgodovina sv. cerkve in papeštva zgovorna priča resničnosti Kristusove obljube: Peklenska vrata je ne bodo premagala, plemstvo mnogo bolj visi na svoji plavi, kraljevski in cesarski krvi, je veliko bolj ponosno nanjo, kot so pa katoličani na svojo, nad vse krvno plemstvo vzvišeno mater Cerkev in svojega očeta papeža, namestnika samega Kristusa kralja. Zastonj iščete plemiča, ne boste našli uda kake kraljevske ali cesarske hiše, ki bi zaničljivo govoril o svojih prednikih ali še živelih članih svojega rodu, dasi so mu morebiti vse zapravili, da mu ni ostalo drugega kot prazen naslov, od katerega se pa zlasti dandanes ne da po grofovsko, še manj po kraljevsko ali cesarsko živeti. Nasprotno, vsak je poln, prepoln hvale o njih, mejtem ko o raznih rodbinskih škandalih noče ničesar slišati, še manj, da bi jih sam vlačil na svetlo.

Poslušajte pa otroke sv. cerkve! Ne mislim tu onih njenih zgubljenih sinov, ki jih je žalibog tudi mej na-

šim malim narodom veliko, kateri vidijo več dobrega na vragu, kot na Cerkvi in papeštvu. Saj je še nedavno neka ameriška delavska propalica imenoval papeža največjega lumpa sveta. Ne takih ne mislim tukaj, za take imam samo pomilovavno zaničevanje. Pred očmi imam one katoličane, ki imajo še Cerkev za mater in papeža za očeta. Te, pravim, poslušajte pri njih zaupnih pogovorih, zlasti v družbi nasprotnikov. Kolikokrat pade kaka taka čez to njih duhovno mater in duhovnega očeta, ki bi jo iz ust dobrega njenega otroka nikdar ne pričakovali in bi nikdar ne smela pasti. Če že ne začno sami, pa saj pomagajo, ne pravim, da iz prepričanja, ker o takih, kakor rečeno, tu ne govorim, ampak iz strahu, ki je seve vse kaj drugega, kot dar sv. Duha.

Spominjam se še, ko sem včasih hodil ob shodih na Brezje, pomagat spovedovat. Vlak je bil navadno nabito poln romarjev. V vsakem kupeju je bilo gotovo nad polovico potnikov brezjanskih romarjev od raznih krajev. To je gotove bogomržne druge potnike v oči in srce bodlo. Zdaj pa zdaj je katera padla čez Cerkev in papeža, kot pijavke žepov nezavednega ljudstva. Pobožne romarice pa, mesto da bi se na takega Judeža, ki se mu za Boga vsacega vinarja škoda zdi, vsaj z jezikom navalile in bi moral gotovo obmolkniti, so, res da ne vse, še kimale, deloma celo pomagale. Jaz nisem vedel ali bi se jezil ali bi se smejal, zlasti ko sem jih pozneje slišal, kako so od Otoč do Brezja celo pot rožni venec molile in prepevale Marijine pesmi. Skromnost in ponižnost sti lepi čednosti, a prevelika skromnost in ponižnost, ki radi ljubega miru prodajati najsvetejše, nisti več čednosti, ampak napaki, nasprotni krščanski srčnosti. Bogu bodi potoženo, je te zajčje srčnosti mej nami katoličani precej, tako v stari, kakor v novi domovini. Staro domovino zdaj Bog operira te gnilobe z ostrim nožem kulturnega boja. Mi moramo gledati, da se podobni operaciji, ki je nazadnje le mukepolna, s tem izognemo, da pravočasno sami z milejšimi sredstvi odpravimo to gnilobo.

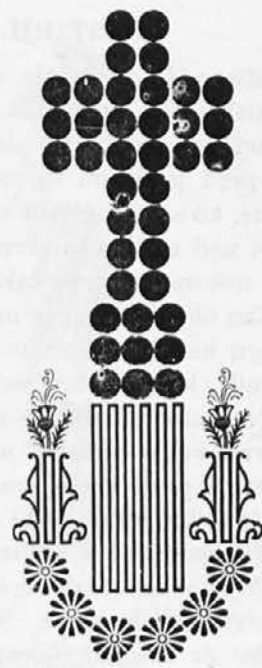
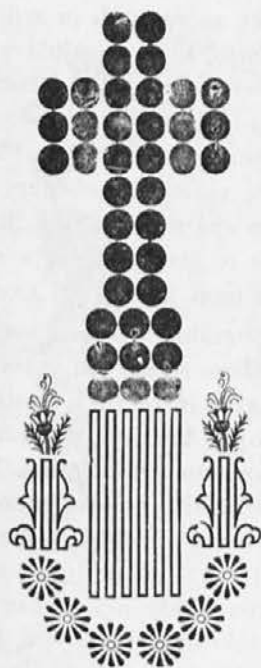
Četrta božja zapoved to od nas zahteva. Ako smo dolžni spoštovati telesnega očeta in mater, katerim se imamo le za naravno življenje zahvaliti in še to je po njegovem najbistvenejšem delu, duši, naravnost od Boga, ne od starišev, moramo tem bolj spoštovati svoje duhovne stariše, mater Cerkev in očeta papeža, katerim se imamo zahvaliti za neprimerno dragoceneje nadnaravno življenje, ki naj je dajejta, oziroma zgubljeno zopet in zopet vračata. Otrok, ki svoje stariše zaničuje, o njih slabo govori, se ne potegne za njih čast, ko jih blatijo drugi, ampak še z njimi potegne, tak otrok ni veliko vreden. On, če ga je kaj prida, mora o stariših

vedno dobro misliti, s častjo govoriti o njih, braniti njih četudi samo dozdevno čast proti vsakemu in s plašcem krščanske ljubezni pokrivati njih morebitne napake. Noe je popolnoma pijan ležal v svojem šotoru. Kam, njegov sin, mesto da bi ga bil pokril, je šel to praviti svojima bratoma. Ko se je oče prespal in zvedel kaj je storil Kam, je preklel njega in njegov rod. Bog je potrdil njegovo prekletstvo v svarilen zgled otrokom, da so dolžni svojim starišem primerno spoštovanje tudi takrat, ko ga morebiti ne zaslužijo.

Niso li gotemtakem duhovni otroci Cerkve in papeža še bolj dolžni le dobro misliti o svojih duhovnih stariših, dobro govoriti o njih, braniti njih čast proti vsakemu, ki jo blati, sploh v vsakem slučaju zvesto stati na njih strani, četudi morda kaj ni v redu. Sicer je

pa sv. cerkev vedno čista nevesta Kristusova, brez madeža in pege. Zgodovina papežtva pač pozna tudi slabe nositelje tijare. Ni jih bilo veliko in še ti so bili slabji kot slabotni ljudje, ne pa kot naši očetje, ker so nas vedno prav učili. Danes nam glede njih tega razločkaniti ni treba delati, ker lepa vrsta novejših papežev, brez izjeme, je bila ne samo neoporečnega ampak naravnost vzornega, da svetniškega življenja. Ne, takih duhovnih starišev, kakor sta naša duhovna mati Cerkev in naš duhovni oče papež, se ni treba nikomur sramovati, ampak je lahko vsak ponosen nanje, zato mu jih ni težko braniti. Seveda je radi tega tembolj žalostno in obsojenja vredno, če jih kdo ne brani ali celo sam sramoti.

Mi bodimo vsakdar njih dobri otroci, katerim bo njih

Benedikt XV.

čast naša čast, njih sramotenje naše sramotenje. Tako delajo dobri otroci. Dober otrok deli veselje in žalost, srečo in nesrečo s svojimi stariši. Če so oni veseli in srečni, so veseli in srečni tudi otroci, če vidijo stariše žalostne in potrte, so tudi oni žalostni in potrti, čeravno ne vedo za vzrok. Dokler se mati otroku smehlja, se smehlja tudi otrok, ter z ročicami in nožicami daje znamenje veselja. Ako mamica zajoka, se spusti v jok tudi otrok. To se pravi čutiti s stariši. Enako moramo mi čutiti z našimi duhovnimi stariši, Cerkvijo in papežem. To je tisti sentire cum Ecclesia, čutiti s Cerkvijo, o katerem govori, če se prav spominjam, sv. Ignacij An-

tijohijski. Kajpada to sočustvovanje z njo in papežem ne sme biti golo brezplodno "jamranje", ker mi nismo otroci zibke, ki svojega sočustvovanja še ne morejo v dejanski ljubezni in obrambi kazati. Ne, mi, vsaj odraščeni, ki jih imam tukaj pred očmi, smo njiju vojno obvezni bojovníki in bojevnice, ki moramo neustrašeno na dan in na plan, kadar vidimo, kako ju zgubljeni sinovi blatijo in napadajo. Ko bodo videli, da nimajo z zajeci, ampak z levi opraviti, ne bodo več tako predrzno nastopali. Kdor tedaj ljubi mater in spoštuje očeta in kdor ju ne ni naš, pogumno v boj.

Pro Ecclesia et pontifice — Za Cerkev in papeža!

LILIJA IZ RAJA.

K.

PASTIRJI.

Mirno še je ležala cela okolica Betlehema v nočnem spanju, ko je Jožef ves zmaknjen klečal z Marijo pred jasicami in molil nebeško Dete, ko so se oglasili angeljski glasovi nad votlino in prepevali v temno noč novi spev, kakoršnega človeško uho do tedaj še ni čulo: "Čast Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!"

Ne daleč od votline so se razprostirali veliki pašniki, na katerih so pastirji pasli svoje črede. Ni bilo še toliko mraz, da bi se bili umaknili s pašnikov v votlino.

Mirno so ležale črede v svojih skrivališčih in spale. Pastirji so enako že zaspani polegali, da se odpočijejo za prihodnji dan. Samo eden je še čul, oni, ki je imel nočno stražo. Ogenj je že pojema. Ravno je stražnik naložil novega goriva, kar ga obsije neka čudna očarujoča svetloba.

Prestrašen je padel na svoj obraz. Kaj je to?

Iz te svetlobe pa se je prikazala krasna postava, v obliki nebeško lepega mladeniča, z velikimi perutnicami in takoj za njim še velika množica družih angelov.

Velika svetloba je prebudila tudi druge pastirje, da so prestrašeno planili pokoncu.

"Kaj pa je?" — "Kaj pa je?" — "Kaj se je zgodilo?" hiteli so pre-

strašeni vpraševati in si mencati oči, da bi se popolnoma zavedli in zdramili. In angelj jih je nagovoril:

"Ne bojte se! Zakaj glejte prinašam vam veliko veselje, ki bo vsemu ljudstvu: kajti rojen Vam je danes Zveličar, ki je Kristus Gospod, v mestu Davidovem! In to vam bo di v znamenje: Našli boste dete v plenice povito in v jasli položeno".

Po teh besedah se je cela truma nebeških duhov počasi začela dvigati in veličastni mogočni spev angeljev se je razlegal po poljanah: "Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!"

Prestrašeni in začudeni so pastirji kleče poslušali to čudno oznanilo angeljevo. In ko so bili ti nebeški duhovi že daleč daleč v višavah, so še klečali in strmeli za njimi proti nebu.

Kako naj si razlože to prikazen? O čem takim niso še nikdar čuli! Kaj naj pomenja vse to? Je to resnica? So res videli to prikazen? Se jim morda ne sanja?

Ne, to ne morejo biti sanje, saj čujejo? Saj se zavedajo vsega, kar se okrog njih godi!

Precej časa so tako ostali. Potem so se spogledali med seboj, kakor bi se hoteli vprašati drug drugega, če so vsi to videli in slišali?

Slednjič vstane najstarejši pastir in ginien pravi; "Bratje, ste videli in čuli?"

Molče so vsi stali in zrlji za svetlo prikaznijo, ki je še plula v mirni in jasni noči nad Betlehemom dalje dalje v višave.

"Pojdimo v Betlehem!" pravijo slednjič vsi skoraj obenem, kakor bi bili vsi ene misli. "Pojdimo in poglejmo to stvar, ki se je zgodila in katero nam je oznanil Gospod!"

In pograbili so vsak svojo pastirsko palico, se ogrnili v svoje pastirske plašče in odhiteli proti mestu.

"Stojte, bratje", pravi najstarejši. "Ne smemo prazni priti, ko se bomo poklonili novorojenemu Mesiji. Nesimo vsak kak mali dar!"

"Saj res!" so rekli vsi in vsak je hitel, da najde nekaj, kar je mislil, da bi bilo najpripravneje, kar bi poklonil v pozdravni dar novorojenemu Odrešeniku.

Eden je pograbil novorojeno jagrje in je zadel na svoje rame. Drugi je zagrabil nekoliko očiščene in oprane volne, tretji nekoliko sira, četrti nekoliko mleka, in tako dalje. Vsak je našel nekaj. In tako so odhiteli za angelji, katere so videli ravno nad votlino, kamor so sami seganjali svoje črede v mrazu in dežju pod streho.

Molče so hiteli, kajti bili so preveč začudeni in preveč presenečeni, da bi bili mogli govoriti. Njih srce je čutilo neko posebno nerazumljivo veselje in srečo, kakoršne še niso nikdar preje občutili in katere

niso mogli izraziti z besedami, samo čutili so je vsi.

Bali so se, da bi ne zamudili.

Nad votlino in v votlini vidijo prejšno prikazen in svetlobo. Tudi nebeško sladko petje so še čuli okrog hlevčka.

“V hlevčku mora biti ta čudež!” pravi eden.

“Da, v hlevčku!” so ponovili vsi in hiteli okrog pečine, da bi preje prišli tik pred votlino.

Prav blizu hlevčka se njih vodnik ustavi.

“Bratje, stojte!” je rekel in ustavil z roko vse druge. “Ali pa mislite, da se smemo bližati novorojenemu kralju v tako revni obleki, kakor smo? Mi revni pastirji? Ali ne veste, da so nam pravili, kako se morajo vsi, ki hočejo k rimskemu cesarju, lepo obleči? Čul sem, da je posebna obleka predpisana!”

Vsi so osupnili. Zdelo se jim je

to tako naravno, da so se sami sebi začudili, da niso že prej na to mislili.

Nihče ni vedel kakega odgovora.

Slednjič pravi eden: “Kaj se bomo bali. Ali nas ni Gospod poklical? Ako nas je pa poklical sam Gospod, ni se nam treba bati. Povedali bomo kako in kaj smo videli in kako nam je čudna prikazen naznanila rojstvo in nas povabila, da pridemo in ga molimo”.

“Da, kar naprej! Nekaj skrivnostnega je, kar se je zgodilo!”

Hiteli so dalje in prišli pred votlino. In kaj tu vidijo?

“Marijo in Jožefa in Dete povito v plenice in v jasli položeno.

Osupnili so! Začudeni so se spogledali. Kaj takega niso pričakovali. Ta revno oblečena ženska! Ta revni mož? To vbožno Detice! Naj je to kralj judovski in Odrešenik? Da, zelo, zelo so bili presenečeni. Naka, kaj takega niso pričakovali.

Vsak si je že naslikal v svoji domišljiji, kako bo tu našel vse v zlatu in v svili in v dragocenih kamnih, obilno spremstvo, bogato mater in očeta s kraljevo krono na glavi. Na! Tu pa je samo revno Detice, kakor vsako drugo, slabotno, kakor vsako drugo, na zunaj popolnoma enako vsem novorojenim detetom. Vse njegovo spremstvo je bila ta revna žena in ta revni mož. Ob jaslicah je pa stal vol in osliček, ki sta dihala proti jaslicam, kakor bi

bila hotela ogreti mrzli zrak okrog Deteta s svojim dihanjem.

Je to kralj?

Kje je njegova krona? njegovo zezlo? njegovo veličastvo? njegovo spremstvo? Kje je njegovo zlato in dragocenosti? Kje je vojaštvo in njegovi krasno oblečeni strežaji?

Samo detice, revno, navadno detice, kakoršnih so že toliko videli! Popolnoma enako drugim detetom.

Toda pogledali so natančneje to

ženo, ki je klečala pred jasli in tega moža ob njeni strani. Ali so že kedaj videli večjo pobožnost, večje ginjenje in večjo milino, kakor je ta, katera odseva od teh dveh? Pogledali so ju še bolj naravnost! In ta nebeška očarujoča milina! Je to nekaj navadnega? Ne! Kaj takega še niso videli. Bili so ginjeni! In pa ti angelji okrog jaslic! Ta prečudna nebeška bitja!

Iz Deteta samega je odsevala neka prečudna svetloba.

In njih srca so se začela tajati. Obšli so jih občutki, kakoršnih še niso nikdar prej imeli. Vstopili so prevzeti teh čutil v hlevček in padli na svoja kolena skupaj z Marijo in Jožefom.

"Da, to je novorojeni kralj!" Ni sicer kralj mogočnjakov in velikašev, temveč kralj revežev in ponižnih, kralj onih, ki so stiskani in prezirani na svetu, kralj onih, ki trpe in so preganjani.

"Gospod je poslal zveličanje svemu ljudstvu!" so slednjič vskliknili in se zatopili v gorečo molitev, kakoršne še niso do sedaj poznali. Govorilo je srce s kraljem src.

Padli so na svoje obličje in mu darovali vsak svoj revni dar, katerega so mu prinesli.

Marija in Jožef sta še vedno klečala pred Deticem v jaslicah, ko je nenadoma vstopila v votlino Elizabeta s Caharijem in malim Janezom. Bili so tudi oni v Betlehemu in so prišli že zjutraj. Elizabeta je zvedela po posebnem sporočilu od Boga, kaj se je zgodilo v votlini in takoj je odhitela tja, kjer je res našla sveto nazareško družinico zatopljeno v molitev. Elizabeta je že hotela pristopiti naglo in objeti sveto Detice, ko so se ji začele noge šibiti in nevede kedaj, je tudi ona padla na svoja kolena in z njo vred

Caharija in tudi ona dva sta molila novorojeno božje Detice. Srce jima je trepetalo sreče v teh trenutkih, kajti začutila sta pričujočnost božjo. Detice Janez v naročju Elizabete je tudi stegovalo svoje male ročice proti Jezusu, kakor bi hotelo pohiteti tja in pozdraviti Onega, katerega predhodnik bo. V tem sta se spogledali obe presrečni materi. Elizabeti so se udrle solze ginjenja.

Marija ni jokala. Njena duša je bila prepolna sreče. V svoji velikodušnosti je pač znala držati tudi občutke veselja in sreče v pravi meri.

Vsi narodi so bili že zdavnaj seznanjeni z obljubo božjo, po kateri je Bog obljubil človeštvu Odrešenika. Ves svet je toraj bil v velikem pričakovanju Onega, ki ima priti.— Pri Judih, kakor pri poganih so bili modri in sveti možje, ki so s hrepenenjem čakali prihoda tega Odrešenika. Vsesplošno je bilo na svetu prepričanje, da mora vsak čas priti ta veliki in tako zaželjeni mož in prorok, ki bo prenovil obličje zemlje. Nekateri so ga pričakovali v veselem upanju, drugi v boječem strahu. Doba, napovedana po preroku Danielu je bila izpolnjena. — Napovedi Izaijeve so se spolnile. Ves svet je živel v miru po dolgih in krvavih letih vojska in bojov, ki so pretresali človeško družbo. Več kakor dvajset let je že bil na judovskem tronu tujec Herod, ki se po krivici imenuje veliki. Bil je sicer kralj toda bil je samo kralj po milosti poganov, Rimljanov. V resnici je bil samo njih suženj, kakor ves judovski narod.

Izraelski narod, tako ponižan in osramočen, je dvigal proseče svoje roke proti nebu in prosil rešenja, prosil Odrešenika. Ljudstvo se je

željno vpraševalo med seboj, kedaj, kedaj bo prišel zaželjeni narodov. Kedaj bo prišel oni, ki bo zavladal s slavo in častjo nad Izraelom, ki bo osvobodil Izraelski narod poganške sužnosti, dal mu nazaj svobodo in narod dvignil do slave in časti, kakoršne še nikdar prej ni užival.

Seveda ta narod niti sanjal ni o kakem duhovnem kraljestvu. Mislil si je samo svetnega kralja in vladarja. Želel si je samo svetne slave in časti in mogočnosti. Mislili so samo na nekdanjo slavo naroda, mislili so samo, kako bo ta kralj podvrgel njih navladarstvu celi svet, vse narode sveta. Tako jim je pomenil prihod tega Mesije, tega kralja židovskega samo zmago, samo podvrženje vseh narodov in uničenje vseh sovražnikov židovstva.

In ta kralj je prišel . . . revno Detice . . . rojeno od Device . . . Njegov oče-rednik samo priprost tesar . . . reven . . . tako, da ni imel niti prostorčka, kamor bi bil svojo trudno glavo položil . . .

Le malo izvoljeno številce posebno povabljenih prič je bilo vrednih, da jim je bila oznanjena in odkrita velika skrivnost, ki se je zgodila, oznanjena skrivnost božjega ponižanja . . .

Množice so čakale velikega in mogočnega kralja slave . . . pastirčki so pa klečali pred Njim in ga molili . . . kot revno detice.

Od tod njih velika ginjenost.

O, blažena noč! O, sveta noč, ki si dala svetu tega mogočnega kralja in sicer ne v pomenu židovske sebičnosti, židovske posvetne prevzetnosti, temveč kralja v resnici, kralja moči in slave. Veselite se, vsi ljudje, veseli se zemlja in celo stvarstvo, kajti rojen je oni, ki bo odrešil celi svet.

O, tiha noč . . . O blažena noč! . . .

Z MOJH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.

(Dalje.)

Včasih je bila moja želja videti Pariz. Sicer ni bila ta želja nikoli tako kipeča, kot je n. pr. Italijanova po njegovem dolce Napoli, o katerem pravi v svojem znanem pretiravanju: "Vedere Napoli e poi morire, videti Neapel potem pa umreti, vem pa da je bila. Neposredno po vojski se je to hrepenenje celo povečalo, ker smo bili prepričani, da nam dotlej ponižanim in razžaljenim od tam vzide zarja lepših dni. Ko bi se bil v tistih dneh bližal francoski prestolici, bi bil bržkone težko čakal, kdaj ugledam naš Betlehem. Ker se je pa mej tem skazalo, da so bile naše nade prevelike in previsoke, sem zgubil za Pariz še tisto hrepenenje, ki sem je prvotno imel. Zato sem se mu tako brezbrizno bližal kot Ljubljani takrat, ko so me z Verda nazaj poslali.

Malo pred poldnem 14. oktobra smo dospeli tja. Ker je Pariz za spoznanje večji kot Višnja gora, se nisem vedel kam dati. Le naslov in priporočilo sem imel na očete lazariste, s katerim so me prijazno oborožili njih ljubljanski sobratje. — Sicer bi jih bil z avto hitro našel, pa se mi je predrag zdel. Deset frankov ena tura se sicer ne sliši veliko. Osemdeset kron, kar je to takrat zneslo v avstrijsko-jugoslovanskih kronah, to je pa precej. Jaz sem moral v starem kraju skoro pol meseca maševati, da sem jih zaslužil. In ker sem takrat še čisto v kronah živel, se mi jih je vendar malo škoda zdelo, da bi jih tako na lahko ven vrgel. Grem tedaj k poulični kari in vprašam, če gre morda v smeri danega mi naslova Rue de Sevres 95. Prav nič ni karo-vodja vedel, kje bi to bilo. V tistem pa pride mimo neki drugi tak, ki se mu

je poznalo, da bi rad kaj po strani zaslužil. Sam se mi ponudi, da me hoče tja spremiti. Ker poznam take tiče, kako človeka oskubijo, če se ni prej zmenil, koliko jim bo plačal, sva se naprej pogodila za pet frankov. To res ni bilo veliko, ker je bila pot precej dolga, deloma peš, deloma z metro ali podzemeljsko železnico, posebno še, ker mi je tudi lažjo pletenico prtljage nesel. Tako sem prihranil šest in trideset kron. Ob štiri krone me je kasirka pri metro, hote ali ne hote, pripravila, ker mi je pri izmenjavi dala tudi en dijonski krajevni bankovec za pol franka, ki bi ga bil moral iti v Dijon zapraviti, če bi hotel kaj zanj dobiti.

Očetje lazaristi v materini hiši so me prav gostoljubno in ljubeznivo spejeli. Toda moje veselje, da se mi ne bo treba po hotelih potikati, je bilo kmalu zagrenjeno. Vprašam če je glavni predstojnik doma. Pravijo mi, da je že dalje časa odsoten. Takoj me je zaskrbelo, kako bo z mojim prostorom na parniku La Savoie, s katerim sem mislil potovati. Moj tovariš, ki je šel nekaj mesecev pred menoj isto pot, mi je nasvetoval, naj se pismeno obrnem na glavnega predstojnika oo. lazaristov za prenočišče, na našega rojaka Rev. Alojzija Kuharja, slušatelja socialnih ved na pariškem vseučilišču, ki je v samostanu oo. lazaristov dober znanec, pa za eno mesto na imenovani ladji, ki naj bi mi je pri tamkajšnji evropejski agenturi zasigural. Tako sem storil. Priporočeno ekspresno pismo sem naslovil na glavnega predstojnika in pridejal še pismo na Rev. Kuharja, ker mi je bilo rečeno, da se je mejtem časom najbrž že k oo. lazaristom preselil na sta-

novanje. Na, zdaj pa ni bilo ne enega ne drugega in seveda tudi ne za me rezerviranega prostora.

Po kosilu grem takoj na evropejsko agenturo na 220 Boulevard St. Germain, če bo še mogoče dobiti kak prostor drugega razreda na La Savoie, dasi nisem imel veliko upanja, ker je bilo res že pozno. V četrtek popoldan je to bilo, v soboto popoldan je pa imela La Savoie odpluti iz Havra. Res mi agenturni šef g. Davidovatz pove, da so vsi prostori drugega razreda že oddani, vendar hoče še poskusiti, če se bo dalo kaj narediti, naj pridem drugo jutro še enkrat vprašat. Dasi utrujen, ker sem že dve pretekli noči le za skrajno silo spanja vjel, mi negotovost tudi to noč ni pustila spati. Komaj sem čakal, da zvem pri čem sem. Prostora le ni bilo. Kot zadnjo bilko, ki bi se je naj oprijel, mi agenturni šef svetuje, da grem na slepo srečo v Havre, in skušam priti do kakega prostora, ki ga je drugi sicer zasigural, a je iz kateregakoli vzroka zaostal. To da se pri vsakem transportu dogaja. Zagrabil sem za to bilko, ker se nisem mogel sprijazniti z mislijo, da bi en teden v Parizu čakal drugega parnika.

Popoldan okrog tretje ure sem se odpeljal proti Havru. Da nisem mogel biti posebno razigrane volje, se razume. Na eni strani nesigurnost, bom li prišel dalje, na drugi pa še negotovost, kam se bom na noč dejal v popolnoma tujem mestu, prenapolnjenem z izseljenci. K sreči dobim v kupeju neko blago francozinjo s sinom dijakom, ki sta mi vsaj glede prenočišča dala potrebna navodila. To je morala biti res vzorna gospa in mati. Celo pot je deloma vezla, deloma brala življenje

sv. Benedikta. Dasi sem bil civilno oblečen, je vendar slutila, da sem duhovnik. Ko je videla, da sem opravil svoje duhovske molitve, je sinu namignila, naj me vpraša, kam grem. Tako smo se seznanili. Bila je benediktinska tretjerednica, sin pa jezuitski gojenec. Svetovala sta mi, da najbolje storim, če vzamem hotelski voz hotela Normandie, ki je znan kot pošten hotel s prenočišči. Ko smo ob devetih zvečer prišli v Havre, mi je po materinem naročilu sin pomagal nesti prtljago do hotelskega voza, da sem pravočasno došel, Bog obema plačaj, za uslugo!

S tem pa vprašanje prenočišča še ni bilo končno rešeno. V hotelu Normandie je bilo že vse zasedeno. Kaj zdaj? No, to lepo navado, kakor je videti, imajo haverski hotelirji, da to kar enemu ostane in ne more na noben način pod streho spraviti, drugim privoščijo, ki niso tako oblegani. Voznik mi je rekel naj grem nazaj v voz, da me hoče peljati v drug hotel. Še pri enem me je zastoj ponujal. Šele pri tretjem se me je znebil. Ni bil ravno prvovrsten, a kolikor sem spoznal pošten, kar je bilo za me glavno. Brat hotelirke je tudi katoliški duhovnik. Ker sem bil skrajno ubit, sem šel kmalu k počitku. Ko se ponoči enkrat prebudim, slišim ob postelji neko praskanje. Kaj neki je? Saj sem vendar vrata zaklenil. Kadar sem se vzdignil, da vidim kaj in kje je, je prenehalo škrtanje, komaj sem zopet skušal zadremati, je znova začelo. Nazadnje mi le pade v glavo kaj bo. V pletenici poleg postelje sem imel slanino, ki mi jo je neka dobra ljubljanska duša dala na pot. Gospodičina miška, ki ima za take dobrote zelo dober nosek, si je mislila, to pa tudi jaz rada jem. — Škoda te za me tako redke pečenke, če bi ta amerikanec na ta ali oni način ribe krmil z njo. One se gotovo ne bodo tako oblizovale po

njej, kot jaz. Zdaj on utrujen gotovo že smrči, hajdi na delo. In je šla. Ko bi bil jaz gotov, da bo drugi dan barčica po morju plavala in jaz v njej, bi bil najbrž res spal, da bi me še kaj družega ne zbudilo, tem manj miš. V takem položaju kakor sem bil pa ni šlo več, kakor je narava absolutno zahtevala. In to je gospodičini miški prekrižalo njene mastne načrte. Ker se mi radi nje ni ljubilo vstajati, sem najprej eno zaglavno blazinico, ki mi je bila odveč, vrgel na pletenico. Toda ona je bila že preblizu svojega cilja, da bi se dala oplasiti. Po kratkem presledku je zopet začela prodirati proti trdnjavi, ki jo je sklenila na vsak način osvojiti. Nazadnje me je vendar prisilila, da sem moral "ausrikati". Prižgem luč, odprem pletenico in začnem kos za kosom obleke zlagati iz nje. Na sredi sem že bil, ko je napravila obupen skok čez mojo roko in jo urnih krač ubrala pod posteljo in od tam ne vem kam. Gotovo so se ji celo ostalo noč sline cedile po obljubljeni deželi, ki jo je imela že pred seboj. — Ko bi bila hotelirka kazala kak poseben ponos na svoj hotel, bi ji bil to povedal, tako sem bil pa tiho.

Drugo jutro sem jo po maši v bližnji župnijski cerkvi začasa mahnil v kakih dvajset minut oddaljeno пристanišče, kjer je bila zasidrana La Savoie, da mi kdo kakega morebitnega razpoložljivega prostora na odje. Tam zvem, da bo to mogoče šele popoldan dognati, ko pride izseljeniški vlak s potniki prvega in drugega razreda iz Pariza. Tako sem imel dosti časa opazovati babilonsko vrvenje in valovanje ogromnih izseljeniških mas tretjega razreda, ki so po prestani karanteni skušali dobiti prostor. Tu sem gledal vso tragiko, vse mučne prizore izseljenišтва in izseljevanja. Taki prizori bi se bili odigravali ob Noetovi ladji, če ne bi bil Bog že naprej

odredil, kdo bo dobil prostor, kdo ne. Sami izdelani in izmučeni proletarski obrazi, ki jim je mej in povojno gorje in pomanjkanje začrtalo svoj mrki pečat. Iz izmozganih lis se jim je kar vidno bralo drhtenje po boljšem in večjem kosu kruha, ki jih čaka onstran morja. Od tod njih nervozno vrvenje in drvenje sem in tje, da bi ja pravočasno spravili vse potrebno skupaj in se čim preje odpeljali. To pa zlasti v tujerodnem pristanišču ni lahka stvar, posebno če človek ne zna jezika. In večina potnikov tretjega razreda govori le bogve kateri materin jezik. Za te je bilo pravo mučeništvo priti naprej.

Gledal sem družino. Mati je z otroci sedela na raznih punkeljcih, mož oče je letal kakor nor okoli. Po dolgem čakanju in prerivanju je prišel pri tem ali onem uradu končno na vrsto. Uradnik mu pravi, da njegovim listinam še to ali ono manjka. On ga ne razume. Proč mora, nazaj v mesto, na agenturo in potem na novo nastopiti križovo pot. Tako enkrat dvakrat, še večkrat. — Tam je žena, dekle, mož, ženin je iz Amerike poslal karto. V nadi, da bo zdaj vse gladko šlo, kakor če ima človek karto za vlak, ste se odpravili od doma in morebiti le za silo z mamonom oborožili. Tu jima dopovedo, da na tej ladji ni prostora, morate druge čakati. Kaj hočete, čakati morate. Ko ste pričakali druge pa zopet ni prostora. Nič ne pomaga, ni ga. Torej zopet nazaj v kake izseljeniške beznice, ker za kaj boljšega ni denarja. S trdim štedenjem in stradanjem so se prerile do odhoda novega parnika. A glej nesreče! Zdravniška preiskava je ugotovila, da imajo golazen in kot okuženi pod nobenim pogojem ne moreti naprej. To je naravnost obupen položaj, zlasti za kako mater, ki vleče otroke s seboj.

(Dalje prihodnjič.)

OČE.

H. B.

Ne, za absolutizem danes ni več mesta, v kolikor se ta izvršuje od zmotljivega človeka in to v nobeni družbi, ne v državi, ne v narodu, ne v društvu, ne v družini. Čem prej se tisti, ki so glave te ali one izmej imenovanih družb, tega zavejo, tem bolje za nje in njih vodstvu izročene. S tem seveda nikakor nočem delati komplimentov boljše vizmu. — Boljši je še za vsako družbo absolutizem. — Res on dela iz družbe bolj v o j a š n i c o, a boljše vizem jo uniči. Kam pa pridemo, če bi vsak mlečnež in samosrajčnik imel popolno pravico samoodločbe. Sicer so se po polomu centralnih držav slišale zahteve po študentovskih sovjetih, gimnazijskih študentov, katerih mnogi še malone platno prodajajo. Da, neki nemški vzgojeslovec se je ogreval celo za samoodločbo otrok nasproti staršem. Pa menim, da se tisti danes sami sebi smejejo, seve, če bi jih bil kdo poslušal, bi se mi danes vsi skupaj jokali. To so blodnje, ne vredne pametnega človeka.

Oba ekstrema, oboje nasprotjev, neizprosni absolutizem in neomejena samoodločba sta zmotna, tako na političnem, kakor na vzgojnem polju. Če je Bog dal vsakemu človeku lastno glavo, hoče, da z njo dela, ker Bog in narava ne dajeta in ne

delata ničesar zastoj, tja v en dan. Po naravnem in božjem pravu nima nihče monopola modrosti, nihče je nima v zakupu. Zato je pa tudi umsko suženjstvo proti naravnemu in božjemu pravu. Vsak človek, v kolikor je zmožen lastnega umskega delovanja, ima pravico do lastnega delokroga umskega udejstvovanja. Kdor mu to pravico proti njegovi volji krati, mu dela krivico, kdor si jo pusti kratiti, sam sili v umsko sužnost, ki je še sramotnejša kot telesna. Druge hoteti imeti za igračo je nasilje, sam se dati drugim za igračo, je v sužnost se prodati. Prvo se imenuje tiranstvo, trinoštvo, drugo servilizem, hlapčevstvo. Eno kot drugo je v nasprotju z vzorčlovekom in kristjanom. Resnica je v sredi.

Ljudje, ki se glede tega gibljejo v zlati sredi, ki klonejo glavo kadar je treba, a jo ne dajo v najem, taki ljudje pa ne padajo z neba, ampak hočejo biti vzgojeni, vzgojeni z njih lastnim zavednim sodelovanjem. Če oče otroka, ki ga je namenil, da mu bo dal gospodarstvo ali business čez, skuša zgodaj vpeljati vanj, ter ga tako vsposobiti za poznejše samostojno vodstvo, je tembolj potrebno, da ga začne zarano vpeljevati v gospodarstvo samega sebe, sicer je v resni nevarnosti, da pozne-

je, ko omahne njegova vzgojevalna roka ne pride na boben. — On mora otroku ne samo praviti tako in nič drugače, ampak tudi zakaj tako in nič drugače, da bo otrok ta, tako, ko njegov utihne, sam našel in imel toliko volje, da se bo po njem vladal. Oče, ki svoje otroke vlada in morda tudi obvlada le z neizprosnim in navadno še več ali manj osornim, tako, vlada in obvlada svojo družino, dokler jo, z obsednim stanjem. Vladati z obsednim stanjem, se pa ne pravi normalno vladati. To je le izjemni način vladanja. Z obsednim stanjem zna vsak osel vladati, je dejal italijanski državnik Cavour.

Družinska vlada, ki jo predstavlja oče mora biti še bolj očetovska, kot vlada drugih socialnih skupin. Že ponovno imenovani vzgojeslovec Förster pravi, da se otrok ne sme samo karati in kaznovati, jih opominjati in jim pridigati, jih komandirati in jim prepovedovati, ampak jim v zaupnih pogovorih dati na roko sredstev, s pomočjo katerih se jim bo mogoče povspeti do vzorov. Te jim je treba tako predočiti, da bodo zahrepeneli po njih in se jim bližali, ne radi kakega zunanjega, ampak radi notranjega, iz lastnega spoznanja prihajajočega, moraš! — Morebiti bo kdo dejal, da mož pri

otroku preveč suponira, mu prisoja lastnosti, ki jih še nima. Jaz bi se tega ne upal trditi. On dobro pozna otroško dušo, saj je sam oče in zraven tega že dolga leta ves v njenem študiranju. Bo prej res, da mnogi stariši preveč podcenjujejo samostojno delovanje otroške duše, dasi je imajo večkrat priliko na lastne oči opazovati. Oče, le poglej otroka in njegovo obnašanje, kadar ga n. pr. vpričo tujca hvališ ali grajaš. Kako prijetno mu dene hvala, nek ponos se mu bere z obraza.— Nasprotno pa, kako nerad poslušaj grajo. Kar nekako proseče te gleda in gledajoč prosi: ata tiho bodi, če izrecno ne protestira: saj ni res! Glej to njegovo samozavest, ki se od leta do leta očitneje javlja, moraš ti, oče, če hočeš biti pameten vzgojitelj, vedno bolj vpoštevati, jo gojiti in likati, da se polagoma normalno razvije v moštost krščanskega kavalirja. Kako moraš pri tem postopati, ti lahko pojasnim s praktičnimi navodili. Recimo, da imaš ti ponočno delo. Ves truden in zdelan prideš zjutraj enkrat domov in greš k počitku. Komaj si dobro zaspal, pa te zbudi kričanje in ravsanje otrok. Ves nejevoljen skočiš iz postelje in jih nahruliš, da se kar tresejo. Naenkrat je tak mir, da se sliši samo še tvoje vpitje. Dosegel si, kar si želel, mir, do prihodnjic. Da, samo do prihodnjic. Saj veš, da otroci izvečine niso hudobni, ampak lahko mišljeni. Te ne mislijo dražiti, privoščijo ti počitek. A pozabili bodo na tvojo nagačenost in te drugič s prav takim šundrom zbudili iz najslajšega spanja. Če hočeš, da ti bodo dali trajni mir, kadar počivaš, jih moraš vse drugače, bolj po človeško, ne po pasje v roke vzeti, vzgojiti jih moraš, ne dresirati za to.

Ako si razburjen, se najprej po-

miri. Ker kakor ima ploha za polje le enodnevno korist, tako tudi pčaha jeze za vzgojo. Ko si tako zadobil dušno ravnotežje, jih vzemi v šolo. Očetovsko ljubeznivo jim reci: Otroci, ali me imate kaj radi? — Seveda ti bodo vsi enoglasno odgovorili da, znamenje, da se nitj ne zavedajo, kaj so ti n a r e d i l i. Potem pa nadalj: Glejte, ko ste vi sladko in brezskrbno spali, sem moral jaz tr-

do delati, da vas more mama obleči, in vam dati jesti. Ves truden in zdelan sem prišel domov. Še jesti se mi ni ljubilo, komaj sem čakal, da pridem k počitku. Ravno sem bil dobro zaspal, pa ste me s svojim vpitjem in vriščem zbudili in zdaj je zastoj, če grem tudj nazaj v posteljo, ne bom več zaspal. Tako bom moral iti zvečer, mesto k potrebnemu počitku, zopet na delo, za vas.

Človek je prav tako potreben telesnega počitka, kakor telesne hrane. Pomanjkanje enega in drugega krajša življenje. Tega pa vi gotovo nočete, ker kdo bi potem skrbel za vas. Zato pa kadar veste, da spim, lepo mirni bodite, če ste doma, pa vam bo mama z denarjem, ki ga bom zaslužil oblecke kupila in kar boste še potrebovali. Kajne, da boste drugič mirni? — Ni dvoma, da bodo vsi radi obljubili in jaz sem prepričan, da tudi mnogo trajneje držali, kakor pa če vse hudiče na nje spustiš.

Ko se bodo drugič dobro obnesli in ti mir dali, jih zopet vzemi v svojo šolo. Bravo, jim reci, danes ste bili pa res pridni, tako sem sladko spal, da me prav nič ne skrbi, kako bom ponoči delal. Le še zanaprej tako! Pa ne samo nasproti meni, ampak tudi nasproti drugim. Kadar koli boste vedeli, da je kdo v vaši bližini, kj je počitka željan in potreben, bodisi, da ponoči dela, kakor jaz, ali je bolan in morebiti celo noč ni nič spal, glejte, da mu s kakim šundrom in ropotom ne boste kradli potrebnega spanja. To prvič ni lepo, drugič je pa proti peti božji zapovedi, ki prepoveduje sebe in druge vbijati in jim življenje krajšati. Če se boste pa na to ozirali in vpoštevati, kakor ste danes glede mene pokazali, vas bodo pa Bog in ljudje radi imeli.

To se pravi vzgajati. Otroka samega je treba pritegniti k sodelovanju in soklesanju ploha, če hoče kdaj iz njega postati umotvor. Če se mu zgodaj vzgoji plemenita samozavest, za me gre, moja časna in večna sreča je v mojih rokah, ter se mu obenem zbudi primerno teženje po tej obojestranski sreči, smemo iz takega otroka pričakovati ne samo kakega gentlemana, ampak še vzornjšega krščanskega kavalirja, oziroma temu odgovarjajoči ženski vzor.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIŠ.

Piše Rev. J. C. Smoley.

SEDMA NEDELJA PO BIN-KOŠTIH.

Prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi. —Mat. 7, 15.

Slišite svareče besede Kristove: “Varujte se krivih prorokov?” Takri krivi proroki so se oglašali ob Kristusovem času, oglašali so se v apostolskih časih, širili so svoje zmote pozneje, pa tudi med nami jih ne manjka. Saj vidimo sami, kako nas pritiskajo od vseh strani in se vsiljujejo k nam. In taki krivi proroki bodo vstajali do sodnjega dne. Kristus sam je to prerokoval, kako bodo skušali zapeljati ljudstvo: “Vstali bodo krivi Kristusi in proroki . . . Ako vam torej poreko: “Glejte, v puščavi je”, ne hodite tja; “glejte, notri v hiši je”, ne verjemite”.

Ti krivi proroki so delali vedno veliko škodo. A opozarjam vas na eno: Kogar se jim je posrečilo zapeljati od vere, ta je pogubljen, kajti Kristus sam je rekel:— “Kdor ne veruje, bo pogubljen”.

Ena reč nas pač pri vsem tem tolaži, Kristus Gospod nas ni pustil slepih, da bi nas mogli lahko zapeljati in preslepiti. Podal nam je znamenje, po katerem lahko krivega proroka spoznamo: “Prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi”.

V ovčjih oblačilih toraj. Kako pa je to ovčje oblačilo? Gotovo preprosto, nedolžno oblačilo, katero naj bi zakrilo njihove slabe namene. — Pokazati vam hočem danes ovčje oblačilo krivih prorokov. Če se ozrete okoli med našim ljudstvom. jih bote kmalu spoznali.

Krivi proroki prihajajo med naše ljudstvo kot najboljši prijatelji ljud-

stva — v pravcatem ovčjem oblačilu.

Prvo tako ovčje oblačilo je oblačilo “prosvitljenosti”. Hočejo ljudstvu prinesiti “prosveto”, sami se be nazivajo prosvitljence, naprednjake, zavedne narodnjake itd. Kdor ne poje njihove pesni, kdor ne trobi v njihov rog, ta je farški podrepnik, tercijal, mračnjak — takih in podobnih psovk nasproti katolikom jim ne zmanjka.

In ta ovčja obleka, “prosvitljenost, prosveta” premoti in zapelje le premnogo ljudij. Vsak hoče biti “napreden”, “zaveden”, “prosvitljen”, “podrepnik”, “mračnjak” noče biti nobeden.

Oglejmo si pa to ovčjo obleko, to “prosvitljenost” nekoliko bližje.

Pravijo, da prinašajo “svetlobo”, da vas hočejo razsvetliti. Kristusov nauk bi bil toraj tema, mračnjaštvo! Kristus je prinesel na svet nauk o Bogu, nauk o večnosti itd., ta svoj nauk je potrdil z nebrojnimi čudeži; niti farizeji jih niso tajili, le ker so bili prevzetni, so v svoji ošabnosti in zakrknjenosti vpili, “češ, s pomočjo hudobnega duha dela čudeže”. Kristus je rekel: “Moja dela pričujejo, da me je poslal Oče”. “Jaz sem luč sveta, kdor hodi za menoj, ne hodi po temi”. (Jan. j, 12.) Sedaj pa prihajajo ljudje, pa pravijo, da imajo oni vso “prosvitljenost”, Kristus pa da je bil največji nazadnjak. Ni li to grozno bogokletstvo?

Pojdimo dalje! Koliko takih krivih prorokov je že vstalo, in vsak je trdil, da EDINI on pravo trdi in uči, vsi drugi ne. Tisoče in tisoče takih krivih prorokov je vstalo, vsak je učil svoje, drug je nasprotoval drugemu v svoji “prosvitljenosti”,

drug je kričal proti drugemu. Vstal je Luter, vstal je Calvin, vstal je Hus, vsak je učil svojo “resnico”, drug je drugega proglasil za lažnika, krivoverca.

Kje je toraj “prosvitljenost”? — “Zatemnjeno je blazno njihovo srce”, pravi sv. Pavel. Ne dajte se od njih zapeljati. Če bo kdo prišel k vam ponujat svojo “prosvitljenost” ako vam pošiljajo knjige, liste, kjer je na debelo tiskano, da je vse pisano le v “pouk in prosveto”, da bi ne verjeli katoliški cerkvi in njenim služabnikom, poglejte si dobro to ovčje oblačilo, da ne bo prepozno! Naj vas vnajost ne slepi. Apostol Pavel pravi, da tudi hudobni duh vzame na se podobo angela, le da bi človeka pogubil.

Drugo ovčje oblačilo, v katerem prihajajo, je oblačilo “svobode”. Napraviti vas hočejo svobodne, da bote lahko “svobodno” mislili, svobodno govorili in svobodno delali. Ne verjemite duhovnom, to se pravi: Ne verujte Kristusu, kar uči o smrti, sodbi, kaznih v večnosti, vse to so bajke, ne verujte! Sužnje vas hočejo imeti, a mi in le mi vam damo pravo svobodo! In tako se ti krivi proroki imenujejo “svobodomiselne” v veri.

In le premnogo jih vjamejo na svoje limanice! Kdo bi ne bil rad svoboden?

Res popolnoma nedolžna ovčja obleka! Oglejmo si jo pa od bližju.

Jeli resnica, da nam bodo ti ljudje prinesli svobodo, če nam vzamejo vero? To je gorostasna laž! Odpravite Kristusovo vero, in kaj bo posledica? Bo li nastala zlata svoboda? Ne, ravno narobe: Pravcato suženjstvo! Ko se človeku ne

bo treba bati Boga, se bo moral človeka. Vrnili bi se časi, kakor so bili pred Kristusom, sila, moč bi vladala. Poglejmo v Čehoslovakijo. Kako se je slovaški narod veselil, da dobi svobodo. Mu je li češki "svobodomislec" prinesel svobodo? Ne! Vzeti mu hoče vero, zaslužniti ga popolnoma.

Je li morda to suženjstvo, kar nam nalaga vera, kakor trdijo krivi proroki? Ravno narobe! Kristus pravi: "Resnica vas bo osvobodila". Ravno spolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi nas vede k pravi svobodi. Kdor se pa neha klanjati Bogu, klanja se kakemu zlatemu teletu, tej ali oni strasti, in to je potem pravo suženjstvo. Ako pa kdo trdi, da vera ne pusti svobodnega mišljenja v zadevah vere, da je to suženjstvo, potem je pa tudi suženjstvo, da moramo verjeti, da je dvakrat dve štiri. Resnica je le ena, in spoznavati, držati se resnice, ni nikako suženjstvo.

Tretje ovčje oblačilo krivih prerokov je "prijateljstvo". Mi vas hočemo poučiti, skrbeti hočemo za vas, da bote srečni in zadovoljni.

Krasne besede! Vsakdo hoče biti srečen. V resnici so te besede le ovčje oblačilo; mar jim je sreča, blagor bližnjega, gre se jim le za njihov lastni žep.

"Varujte se krivih prorokov", opominja nas Kristus. "Prihajajo k vam v ovčjem oblačilu, znotraj pa so grabežljivi volkovi". Ne dajte se zvesti, ampak ostanite zvesti Kristusu, ki je daroval svoje življenje za vas. Amen.

OSMA NEDELJA PO BIN-KOŠTIH.

Napravite si prijateljev s krivičnim mamonom.

—Luk. 16, 9.

Današnji evangelij se nam zdi nekoliko čuden. "In gospod je pohvalil krivičnega oskrbnika". To je nekaj posebnega, vendar se da razložiti, kako treba razumeti to pohvalo. Glavni namen, katerega je imel Kristus pri tej priliki, je bil, da bi kolikor mogoče globoko v srce vtisnil

poslušavcem opomin: "Napravite si prijateljev s krivičnim mamonom, da vas sprejmejo, ko obnemorete, v večna prebivališča".

Ta opomin naj bo predmet naše ga premišljevanja.

Dogodek sam, kakor ga nam pripoveduje Jezus Kristus, nam kaže, da so bili pred 2000 leti ravno taki ljudje, kakor so dandanes. O nobeni reči ne slišimo in ne beremo tako pogosto kakor o poneverjenjih. In take vrste človek je bil tudi oskrbnik današnjega evangelija. Gospodaril je dobro, toda gledal je preveč na svoj žep. Vse to je zvedel njegov gospodar in zahteval od oskrbnika, da mu predloži knjige in račune: "Daj račun o svojem oskrbništvu!" Oskrbnik je vedel, da pride ob službo: "Ne boš mogel več biti oskrbnik". Toda ni izgubil glave. Poklical je k sebi dolžnika za dolžnikom, izbrisal vsakemu nekaj dolga in mu zašepetal: "Prijatelj, ko bom brez službe in mi bo morda trda predla, takrat mi pa vrneš nekoliko". In tako si je oskrbnik napravil prijatelje, ki ga niso pozabili, ko je prišel ob službo. Gospod je seveda vse to zvedel: "Prav tič je bil to", je rekel, "mene je sicer ogoljufal, za sebe je pa vendar le poskrbel. In gospod je pohvalil krivičnega oskrbnika, pravi evangelij. Čemu ga je pohvalil? Zato, ker je kradel, ker ni bil pošten? Ne, radi tega bi ga nikdo ne bil pohvalil, ampak radi tega, "ker je modro ravnal". In Kristus dostavlja: "Napravite si prijateljev s krivičnim mamonom". Kaj je to: Krivični mamon? To je imetje, katero nam je Bog izročil. Bog je gospodar tega imetja, ti si samo oskrbnik. Rabi to imetje za dobra dela usmiljenja, in tako si boš napravil prijatelje, ki ti bodo po smrti stali ob strani.

Bogatin, o katerem nam pripoveduje evangelij (Luk. 16, 19), ki se je oblačil v škrlat in v tančico in se vsak dan sijajno gostil, ta je porabil vse za sebe, na večnost ni mislil. Zato pa v večnosti ni našel niti toliko pomoči, kolikor gre vode na ko-

nec prsta. "Sin, pomisli, da si prejel dobro v svojem življenju". Berača Lazarja pa, ki je stradal pred vratmi bogatinove palače, so nesli angelji v Abrahamovo naročje.

Uboga vdova poslala je v večnost pred seboj dva vinarja, katera je darovala v templju. Nikdo se ni zmedel za ubogo ženo, toda pravični Bog je zapisal njeno ime v knjigo večnosti.

Umril je **usmiljen Samaritan**. Težko je umiral, ni bil nikak svetnik, grehov je imel dovolj na sebi, in bal se je sodbe božje. Pri tem se je pa spomnil na nekaj in se potolažil. Spomnil se je, kako je šel enkrat po samoti in našel tam ranjenega človeka; kako se je sklonil iz usmiljenja nad njim, mu vliil olja v rane, ga obvezal in ga posadil na živinče in ga peljal v gostilno, kjer je naročil, da naj skrbe za njega, da bo vse poplačal. To ga je tolažilo, ni se več bal, in angelj mu je šepetal v uho: "Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli". In s temi besedami na jeziku je umrl, in dobro mu je v večnosti.

Častnik, **sv. Martin** — ni bil še krščen — je videl na pol nagega berača, ki se je tresel mraza. Potegnil je meč, prerezal plašč in dal polovico beraču. V noči se mu je prikazal Kristus v spremstvu angeljev in rekel: "Martin, še ne krščen, me je odel s svojim plaščem. Dragi moji, ne slišite Kristovih besed: "Resnično, povem vam, kar ste storili enemu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili". (Mat. 25, 40.)

Delajte si prijatelje z **molitvijo**. "Sem tak revež", poreče morda kdo, "jaz pač ne morem komu kaj dobrega skazati". Prijatelj moj, imaš dve kolena in dve roki; poklekni na kolena, skleni roke in moli za svojega očeta, svojo mater, svoje prijatelje. Morda so v vicah, tvoja molitev bo delo usmiljenja. — Morda te je kdo razžalil, obrekoval — odpusti mu iz srca, poklekni in moli: "Odpusti nam naše dolge, kakor mi odpuščamo svojim dolžnikom" — tvoja molitev bo dobro delo usmiljenja.

Delajte si prijatelje z **dobrimi deli**. “Če imaš mnogo, dajaj mnogo, če imaš malo, iz tega malega rad dajaj”. (Tob. 4, 9.) V sv. pismu stoji besede: “Ubožcu lomi svoj kruh” (Izaija 58, 7). Tam ne stoji: “Daj mu!” da bi konečno sam ne imel ničesar, ampak stoji: “Lomi”, to-raj vsaj košček mu daj. In dragi moji, ne vidimo li sami, da ima več-

krat ubožec več sočutja ko bogatini? Ti še niso poskusili, kaj je hudo, zato pa ne vedo.

Delajte si prijatelje s krivičnim mamonom. To bodo zvesti, zanesljivi prijatelji. Ko skazete komu dobroto in se vam ta iz srca zahvali s kratkim “Bog plačaj”, je to kratka molitvica, ki trka na Božje Srce in prosi za vas. To je vaš

zvest, zanesljiv prijatelj. Ko umrjete in se bodo vaši sorodniki, prijatelji in znanci vrnili od groba, blagor vam, ako bote imeli še druge prijatelje dobra dela usmiljenja. Ta bodo šli za vami: “Opera enim illorum sequuntur illos” — Njihova dela pojdejo za njimi —, izprosili vam bodo božje usmiljenje in vstop v nebeška prebivališča. Amen.

Nikar jim ne branite.

K.

Kako so lepo izgovarjali otroci te besede! Kako navdušeno! Vide-lo se je vsem, da jim grede iz srca. “O, Marija, glej nas svoje otroke tu pred seboj! Danes se ti slovesno posvečujemo za celo naše prihodnje življenje! Ti, Mati, veš, kako zelo smo potrebni tvoje pomoči in tvojega varstva. Ti veš za naše nevarnosti, katerih se mi komaj zavedamo. K tebi pribežimo, o Mati! Ti nas sprejmi pod posebno materino svoje varstvo in varuj in brani nas . . . !

Takoj na to so se pa otroci razvrstili v lepo procesijo in so prinesli vsak v dar Mariji gorečo svečo, kar je pomenilo, da je njih življenje od sedaj naprej posvečeno Mariji. Kakor sveča na Marijinemu oltarju gori in se s tem počasi povzije, toda gori in se povzije v čast Mariji, tako naj bodo življenja teh otročičkov od sedaj samo lepe svečke na oltarju Marijine časti in ljubezni in naj enako gore in se povzijejo do zadnjega vzdihljeja na smrtni postelji samo Mariji v čast.

Za posvečenjem je bil sprejem v društvo, ko je vsak dobil znak društva, dečki svetega Alojzija, deklice svete Neže.

Slovesen blagoslov s svetim Rešnjim Telesom je zaključil prelepo slovesnost.

Ko je dobil še vsakdo mal spo-

minček tega lepega dne in vsak lepo svetinjico, so odhiteli otroci proti domu zvečine v spremstvu svojih starišev ali vsaj matere.

Charley je ostal še nekoliko pri Fathru Francišku v šoli. Father je opazil, da je dečku težko, ko so vsi otroci veseli kazali starišem lepe spominke, katere so dobili, samo on jih ni imel komu pokazati. Bil je tako osamljen. Čutil se je otožnega. Slonel je pri mizi in mirno gledal veselo vrvenje svojih tovarišev in tovarišic, ki so srečnejši kakor je on.

Father je govoril z raznimi materami in očeti, ki so ga nagovarjali in se mu zahvaljevali za trud, katerega je imel z njihovim sinčekom ali hčerko, segali v roko in mu obetali, kako bodo pazili na svoje male, da ne bode izgubljeno, kar je Father vsejal v njih srce pri tem poduku.

Še-le ko je že večina starišev in otrok odšla, je opazil svojega Charleya še stati samega.

“Kako pa ti, Charley”, ga je nagovoril smeje. Pogledal ga je natančneje v oči in opazil je, da Charley ni vesel. Opazil je, kako ga nekaj teži v srcu.

Bistro oko skušenega duhovnika je pa tudi takoj videlo globlje doli v dušo dečkovo in tudi takoj slutilo vzrok te otožnosti.

“Ka pa je, Charley? Ti si žalosten?”

“Ne, Father! Nisem žalosten!”

“Mogoče nisi žalosten, toda vesel nisi, kakor bi bil moral biti danes!”

“Saj sem vesel!”

“Da, si! Gotovo si! Toda tvoje veselje ni čisto!”

Deček je molčal.

“O, vem, kaj te teži, Charley!”

“Kaj? Mene nič ne teži!”

“Charley, zakaj pa ni bilo tvoje mame popoldne v cerkev?”

Deček je zardel. Duhovniku je bilo žal, da se je dotaknil te rane dečkovega srca, ker je videl, kako ga je zbolelo. Vendar zdelo se mu je potrebno, da se je dotakne, da vlije nekoliko hladilne tolažbe v to rano, da ne bo tako pekla in žgala, obenem pa da bode v dečku okrepil voljo do dobrega in tako oslabil slab vzgled domače hiše. Tudi njega je bolela verska mlačnost Charleyevih starišev.

“Mama je rekla, da nima časa!”

Deček je povdaryl, da je mama to rekla. Videlo se mu je, da ni popolnoma verjel svoji materi tega.

“Da, Charley, mogoče mama ni imela časa. Vendar za mammo moraš veliko moliti! Mama ima veliko dela in se trudi za te. Le rad jo imej, pa za njo moli, da bode tudi ona dobila čas in prišla v cerkev!” je rekel modro duhovnik,

Vzel je dečka seboj v župnišče, kjer ga je potolažil s prijateljskimi pogovori in mu skušal nadomestiti, kar mu domača hiša danes ni hotela dati. Dečku se je to zelo dopadlo in res je pozabil vse, kar ga je preje težilo.

Proti večeru je že bilo, ko je šel proti domu vesel in potolažen.

"O, kako je bilo lepo v cerkvi, mama!" je rekel, ko je prišel domov in začel mami pripovedovati o vsem, kar je bilo v cerkvi. Mati ga je poslušala in mu pritrjevala. Videlo se ji je sicer, da je ne zanima veliko vse to pripovedovanje, vendar ko je videla, s kolikim zanimanjem deček pripoveduje, je morala vsaj na zunaj kazati zanimanje. Ko ga je tako poslušala in mu gledala v nedolžni obraz, kako mu je žarel veselja in navdušenja, je tudi njo nekaj ganilo. Zazeblo jo je globoko v njenem mlačnem srcu in glas vesti ji je očital, da ni prav storila,

da tudi ona ni bila v cerkvi, kakor vse druge matere.

"Vse matere vseh otrok so bile v cerkvi, samo ti nisi bila, mama!" je rekel Charley ne misleč, v kako veliko zadrego je spravil mamo s temi besedami.

"Ko pa nisem imela časa. Vsaj vidiš, kako veliko imam dela! Komaj imam malo časa, da nekoliko sedem in se odpočijem!" je rekla v zadregi.

Deček jo je pogledal v obraz, kakor bi bil hotel brati na očeh mame ali mu laže ali resnico govoriti! Do s e d a j se mu je zdelo, da bi m a m a lahko šla v cerkev, da je imela čas. Mama ga je pogledala in se mu materinsko ljubeznjivo nasmehljala, kajti rada je imela svojega Charleya. In deček je bil potolažen! Kakor bi se bil sramoval, da je kedaj dvomil o svoji mami, tako je za trenutek povetil glavico in potem pa zopet mamo po-

gledal in odšel ven na ulico, kjer je našel že več svojih tovarišev pri igri.

Težke sanje je sanjal Charley ono noč. Bil je sam doma. Naenkrat se priplazi v hišo velika kača in sika proti njemu. Charley beži, beži pred njo, kača pa za njim. Kričal je in klical na pomoč. Toda nikogar ni bilo doma. Zastonj je klical mamo, zastonj ata. Nikogar ni bilo. Že se je kača začela ovijati okrog njegove noge in on je kričal v smrtnem strahu. V tem se pa nagloma vrata odpro in v sobo priteče Father Francišek, ki zagradi kačo za vrat, jo strga s Charleya in jo vrže ven skozi okno. Charley se je oddahnil.

"Charley, Marija me je prišla klicat, naj ti hitim pomagat in te rešit", je rekel Father Francišek . . .

In v tem se je Charley prebudil. Bil je že dan in mama ga je ravno prišla klicat, da je čas vstati k zajutreku.

Rev. Evstahij Berlec, O. F. M.

Hrepenenje po nebesih.

Stvarnik, moj Bog!
Slavno, mogočno je tvoje ime,
Oče izvoljenih vdanih otrok,
jasna nebesa veselo časte
tebe, Najvišji.

Veliki Bog!
Gledati tebe na veke želim,
dele sem tvojih umetniških rok,
v srčni molitvi nad zvezde hitim
k tebi, Najvišji.

Miljeni Bog!
Milostno dviga me tvoja perot,
lice mi spiráš v valovih nadlog,
ljubil očiščen bom v tebi, Gospod,
Večni, Najvišji! —

Iz katoliškega in nekato- toliškega sveta.

Srebrna maša. — Dika slovenske duhovščine v Ameriki, Very Rev. Matija Šavs, župnik in dekan v Shakopee, Minn. je dne 24. maja na slovesen način obhajal svoj srebrni jubilej. Prvih petindvajset let pomeni za duhovnika zlato dobo njegovega duhovniškega zvanja, dobo največje energije in delavnosti. In Very Rev. Father Šavs lahko z vsem zadovoljstvom gleda na to dobo nazaj, ker je bila v resnici zlata doba apostolske delavnosti in njej odgovarjajočih uspehov. Za danes ga ne mislimo spremljati po njegovih četrtsotletnih dušno-pastirskih potih, na katerih se je vedno kazal kot pravega pastirja, ki pozna svoje ovce in one poznajo njega. To se bo zgodilo ob drugi priliki. Spominjamo le kako pristrčno so njegove ovčice praznovalle ta jubilej svojega duhovnega očeta, le ta dopoldne v cerkvi, zvečer pa v gledališču pri njemu na čast prirejenem slavnostnem večeru. Vse mesto je dalo duška svojemu globokemu spoštovanju, ki ga ima do tega vzornega duhovnika. Kot takemu pa tudi kot našemu prijatelju, mu i mi kličemo: Bog daj učkati zlato.

Rimske novice: — Papež jo poslal irskemu primasu, kardinalu Logue, pismo, v katerem pozivlje Irce in Angleže k spravi. Izrecno povdarja, da ne misli s tem zavzeti nikakega enostranskega stališča, kar ga pa ne ovira, da ne bi bojujočih se skupin, ki v nesmiselnem boju le obojestransko narodno življenje in imetje uničujeta, skušal pripraviti do tega, da se mirno pobotati. — Dne 30. junija bo zopet papežev konzistorij, v katerem bodo imenovani trije novi kardinali. Kakor se čuje, mej predločeniimi za to čast ni nobenega ameriškega cerkvenega kneza. — Za Albanijo se je ustanovila nova apostolska delegatura s sedežem v Skadru. Podrejene ji bodo vse albanske škofije. — Za novega internuncija za Holandsko je papež imenoval člana najvišjega cerkvenega sodišča Msgr. Roberta Vincentinija. — Za izrednega francoskega poslanika pri Vatikanu je vlada imenovala prejšnjega zvezniškega komisarja v Atenah Charles Jonarta in sicer za dobo šestih mesecev. Enako je papež imenoval drugega državnega tajnika Msgr. Cerettija za nuncija v Parizu, prav tako za šest mesecev. — Sv. oče je daroval: dva milijona lir za Irce, za škofijsko cerkev v Lincu, ki se že dolga leta zida, sto tisoč lir, za vpok. slovenske železničarje petdeset ti-

soč lir.

Kongregacija sv. obredov, oziroma papež, je potrdil čiščenje Marjete Lotarinške, vojvodinje Alesonske vdove in pozneje klarise, v sluhu svetosti umrle l. 1521. Da je bila res sveta duša, priča odlomek enega njenih pisem, ki ga je pisala svojemu sinu Karolu, francoskemu vrhovnemu vojaškemu poveljniku: Boga ljubi, tako piše, čez vse! Ne želi samo z njim živeti, ampak tudi umreti. Vladarska slava ne obstoji v tem, da vladarji narodom zapovedujejo, ampak da voljo božjo spolnjujejo.

Amer. novice: V Jolietu so imeli v ned. dne 22. maja redko slavljje. Tamkajšni rojak Rev. J. Butala, je pel novo sv. mašo. To je za ameriške Slovence res redka slovesnost, tako, da če bi mej njimi pastirovali samo tu rojeni in vzgojeni slovenski duhovniki, bi bilo za naše ljudi v verskem oziru slabo poskrbljeno. Zato vse dobro misleče tem pristrčneje pozdravlja novega navdušenega bojvnika za naše svetinje, ki jih hoče rdeče morje na vsak način pokopati v svojih umazanih valovih. Da bi Rev. Butali le še več naših tukajšnih mladeničev sledilo na pot k altarju, ker veterani se umikajo, treba novih moči. Njemu pa Gospod daj leto za letom bogato trgatv v svojem vinogradu, tja do zlate maše et ultra. — Slovenski frančiškanski komisariat, ki ima svoj sedež v New Yorku, oziroma njegovi zastopniki, so imeli te dni čudično važno posvetovanje, kako strniti vse njegove moči in dobiti novih, da bo mogoče ustreči škofom, ki se obračajo za pomoč. — Šmarniška pobožnost, ki smo jo imeli tu v Chicagi, pri sv. Štefanu, vsak večer, je bila tako dobro obiskana, kakor nedeljske službe božje. Ko smo jo zaključili, so ljudje rekli: Prehitro je prišel sklep, kar dolg čas nam bo. Tudi k sv. mašam so jako pridno in številno prihajali, zlasti mladina. Čez štiri sto sv. obhajil smo imeli na teden. — Podporni sklad za Irsko je prinesel nad tri milijone dolarjev. Chicago sama je zbrala skoraj en milijon, Cleveland petdeset tisoč dolarjev. — Pri tekmi najboljšega latinca, ki so jo imela St. Louiska vseučilišča in gimnazije, je dobil premijo, zlato medaljo, slušatelj katoliškega vseučilišča Sv. Ludovika. To so tiste inferiorne katoliške šole, čez katere imajo mnogi toliko povedati. — Znameniti springfieldski zobozdravnik Dr. Kirby, bivši prostozidar ene najvišjih stopenj,

ki je pred par leti prestopil v katoliško cerkev, je zdaj, po smrti svoje soproge, stopil v semenišče St. Viator pri Bourbonnais, Ill., in se pripravlja za duhovski stan. — En čas se je časopisje iz tako zvane "plave nedelje", ki je za prohibicijo kot druga zvezda na ameriškem obzorju, bolj norčevalo. Zdaj pa že izraza bojazen, da jo znamo v doglednem času res dobiti. Tisti, ki jo hočejo, imajo denarja kot smeti. Kjer je pa denar, tam je vse. Eden teh plavonedeljskih apostelnov se je izrazil: Mi ne nameravamo ljudi s kako postavo ob nedeljah v cerkev goniti, ampak jim hočemo le tisto vzeti, kar jih od cerkve odvrača. Če jim vzamemo avto, konja, parnik, nedeljsko časopisje, če jim zapremo parke, gledišča, ter druga razveseljavnna sredstva in lokale bodo iz dolgega časa sami našli pot v cerkev in jo vzljubili.

Dopis.

Dobivam semkaj "Ave Maria", "Edinost". Zlasti Ave Maria je list "non plus ultra", na višku, ozir njegove oblike, opreme, zlasti pa vsebine. Z največjim zanimanjem ga vsi beremo. Skrijejo se pred tem listom vsi naši listi, to je splošna sodba. Jaz komaj čakam nove številke. Spisi Rev. Dr. Hugona z imenitnimi vpletljaji in tudi pšicami na naše slovenske prekrasne razmere so v resnici krasni. Potem pa tehtni spisi K. Z., J. K. Izborniših člankov ni zlepa dobiti. Gotovo boste s takim delovanjem dosegli veliko uspeha. Kar ni že popolnoma vragu zapisanega med Vašimi Slovenci boste gotovo še rešili in dobili za Boga in vero . . .

UREDNIŠKI KOTIČEK.

Cvetje, 5. in 6. številko v enem zvezku, smo vsem naročnikom razposlali. Ko bi je kdo ne bil dobil, naj se oglasi. Če bi se še kdo želel naročiti mu takoj lahko postrežemo z vsemi letošnjimi številkami in celoletnim koledarjem, v katerem dobi natanko povedano, kdaj je dovoljen odpustek ali vesoljna odveza. — Dalje obveščamo cenjene naročnike, da smo dobili za par sv. maš, ki naj bi se opravile pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Ker bi morebiti še eden ali drugi gojil to željo, da bi se v milostni kapeli našega starokrajškega Lurda po njegovem namenu maševalo, ga s tem opozarjamo na priliko, ki jo ima. Zato bomo z odpošiljativjo prejetih mašnih intencij malo počakali.

NAŠ STRIČEK

Cleveland, O. —

Dragi striček : — Zopet sem prišla na Vaš korner. Vam moram povedati, da sem se že precej dobro naučila slovensko brati in pisati. — Prav rada prebiram naš ljubljeni list Ave

Maria in Edinost, ki se mi tudi jako dopade, ker so tako lepe povesti, zgodovine in dosti novic iz raznih krajev Amerike in Evrope. Ker pa tudi rada pogledam uganjke sem pa zopet vidla eno v listu Edinost in jo pošiljam ako je pravilno rešena. — Tako le: Po mojih mislih je pravilno in če je tudi po vaših mislih prav, bi prosila, da bi mi poslali za nagrado knjižico ker bi jo z veseljem sprejela! Vedno molim za Vas in prosim ljubega Boga in Marijo, da Vam dodeli ljubo zdravje in dolgo življenje in bom šla za Vas k svetemu obhajilu za veseli majnik in bom prosila Marijo za Vas, da vas bode varovala pred vsemi vašimi sovražniki. Sedaj pa tudi jaz Vas prosim, da se tudi Vi spomnite na me pri sveti maši. Sedaj pa jest še enkrat leno pozdravim Vas in vse in ostanem Vaša prijateljica.

Mary Oblak.

Draga Mary! Zelo si me razveselila, da si tako lepo slovensko pisala to pismo. Vidite, otroci, koliko se da doseči, kedor se hoče učiti slovenščine! Kar na noge vsi, in se učite slovenščine! Posebno sem ti hvaležen, da boš šla za me k svetemu obhajilu meseca majnika. Da, draga Mary, tudi jaz se te bom spominjal pri sveti maši. Le pridna bodi, pa še večkrat mi kaj piši. Good by, Mary.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: Ni še dolgo, kar sem Vam pisal nekaj za veseli majnik. Ali sedaj imam še nekaj bolj veselega, dobil sem novega naročnika za list "Edinost" in "Glasnik Presvetege Srca Jezusovega". Ker je dotična oseba že naročena na list "Ave Maria" zato želi imeti vse tri liste. Pošljem Vam \$3.00 za naročnino. Naj bo to

moj mali dar Mariji za šmarnice lista "Ave Maria". Želim Vam mnogo naročnikov. Zdaj pa Vas lepo pozdravim draži striček, vaš ljubeči

Josef Mervar.

Dragi Joseph: — Kako si me razveselil s svojim pismom in darom. To kaže kako si dobrega duha. Tako je prav! Bog te blagoslovi, dragi Josef, da bi ostal vedno dober dečko. Otroci na kornerju, posnemajte dobrega Joe-a iz Clevelanda, kateremu zakličimo: Three cheers!

Tvoj striček.

St. Louis, Mo. — Dragi striček: — Jez se tudi učim pisati slovensko. Hodim v St. Aloysius School v 5. grade. Jas sem star devet let in hodim mestrelat u Holy Innocents cerkev sv. obhajilu grem vsako nedelo in jutri bom daroval sv. obhajilo za Vas, dragi striček. Mama moja me uče slovensku pisati in brati. Pozdrav Vam dragi striček in se kmalu spet oglašim.

Frank Žvanut.

Dragi Frankie: Iz St. Louisa, Mo., pa nismo že dolgo nikogar videli na našem kornerju. To je pa jako lepo od tebe, da si se oglašil, da vemo, da je tudi tam doli kaj naših dobrih slovenskih boys and girls. Kako sem ti hvaležen za tvoje sveto obhajilo. Tudi jaz se te bom spominjal pri svetih mašah. Kako so tvoja mama dobra, da te uče slovensko. Le rad jih ubogaj in lepo jih pozdravi v mojem imenu. Pozdravljen.

Tvoj striček.

Eveleth, Minn. — Dragi striček: — Tukaj sem Vam poslal zastavičo rešeno. Zdaj se bom pa bolj zanimal za ta Vaš list "Edinost", ker sem se že malo naučil brati in pisati slovensko. Tukaj je težko, ki se učimo samo angleško, kar se pri stariših naučim. Zdej bom pa komaj pričakoval vaše knjižice. Adijo! Z Bogom!

John Gruden.

Dragi Johnnie: Kako je to lepo od tebe da si se že toliko naučil slovenščine. Kako me to veseli, da nisem ta leta zastoj vabil moje boys and girls na kornerju, da bi se slovensko začeli učiti. No, to je res lepo! Three

cheers for my darlings na kornerju! — Dragi Johnnie, le še večkrat kaj piši! Bog te živi!

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: Jaz sem rešila tiste numare, da na vsaki strani šteje samo 15 in glasi tako . . . Vas vse lepo pozdravljam. Adijo! Z Bogom **Mary Mivšek.**

Draga Mary: Kako je lepo, da si se tudi ti postavila in rešila uganjko. To je lepo! Le še večkrat pokaži, da imaš smart glavico.

Tvoj striček.

Joliet, Ill. — Jaz Vam pošiljam to rešitev zastavice v misli, da boste vi meni poslali nagrado, če sem jo jaz zaslužil. Jaz mislim da jo bom dobil. Jaz Vas, gospod uradnik in upravnik lista, gospode Zakrajšek in Knoblehar vse prav lepo pozdravim in naj Vas Bog blagoslovi.

John Želko ml.

Dragi Johnnie: — Kako me veseli tvoj pozdrav in tudi vse druge, katere pozdravljaš, vse veseli in te enako vsi prav lepo pozdravljajo. Dragi Johnnie, le večkrat se oglasi. Bog te naj blagoslovi!

Tvoj striček.

Zahvale.

Prisrčno se zahvalim Mariji Pomočnici kristjanov za večkrat uslišano prošnjo.

Helena Ausserer,

St. Marys, Pa.

Iz srca se zahvalim Mariji Pomočnici in presv. Srcu Jezusovemu za zdravje mojega sina in zboljšanje mojega lastnega zdravja. Marija ti mene nisi zapustila, daj da tudi jaz tebe ne bom!

Elizabeta Gerbec,

Barberton, Ohio.

Prav prisrčno se zahvaljujem prebl. Devici Mariji in sv. Jožefu za uslišano molitev.

Josipina Krajnc,

Cleveland, Ohio.

Thomas, W. Va. — Pošiljam \$2 v dar Mariji in prosim, naj gore sveče pri Marijinem oltarju za me. Zmolite prosim tudi nekaj očenašev za mojega rajnega moža, ki že počiva v črni zemlji.

Agata Tomažin.

Opomba: Sveče smo takoj prižgali pri Mariji in v nedeljo smo zmolili pri vsaki maši en očenaš, kakor ste želeli. Hvala.

Urednik.

SEIZ BROTHERS

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbirko nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjic i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barkley Street, New York.

Telefon: 5985 Barclay.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA NOTARSKA DELA

kakor prošnje za dobiti svoje sorodnike v Ameriko, razne kupne pogodbe, pooblastila, zaprisežene izjave in druge enake listine, sa obrnite vedno na svoja rojaka in boste NAJBOLJE postreženi.

Tudi preiskujeva lastninsko pravico zemljišč tu in v domovini. Posredujeva tudi v tožbenih zadevah med strankami tu in v domovini, izdelujeva prevode na angleški jezik in obratno, tolmačiva na sodnijah in dajeva vsakovrstne navodila. Cene za delo nizke, informacije zastonj!

Pisma naslavlajte:

J. JERICH & M. ZELEZNIKAR

(SLOVENSKA NOTARJA)

v uradu "Edinost"

1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovenecem pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Pošteno blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije ambulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast, ojači živce in celo telo. Za za-
prtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si s
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtin i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

